

1

Gumy a finty

„Charlie, Delta, Devítka, souhlas,“ zavrčí Rafe do svojí vysílačky. Za deset minut musím vyrazit do školy. Rodiče mě nutí chodit pěšky, i když prší. A teď prší. Vysílačka syčí, praská a mlaská jako soundtrack k hororu o démonem posedlém počítači, co považuje lidstvo za nižší formu inteligence, kterou je nutno eliminovat.

Ležím v obýváku na huňatém, tmavě oranžovém koberci, který je tak starý, že už byl retro dvakrát. Rafe, můj o dva roky starší bratr, má vysílačku strategicky umístěnou na malém kulatém skleněném stolku vedle televize. Strategicky, protože Rafe je Mistr Sun v lezení na nervy a vysílačka na skle rachtá a vyluzuje dokonalou frekvenci smrti mozku. Odhrnu si dlouhou ofinu z brýlí a zabodnu se mu pohledem zezadu do lebky.

„Ztlum to,“ povídám. Otočí svou rozčuchanou zrzavou palici a zírá na mě vševědoucím okem. Cítím, jak se ve mně vzdouvá vztek jako temná vlna.

Vševědoucí oko je zbraň, která se v naší rodině předává z generace na generaci. Děda z otcovy strany ho má.

Myslím, že právě to nejspíš dohnalo babičku k alkoholismu a závislosti na sexu, než se napravila, rozvedla se s dědou a dala se k rasistické komunitě v Severním Kapsku. Kvůli tomu a taky proto, že si děda myslí, že po něm jdou obří vrány, které dokážou měnit podobu.

Oko v naší rodině přeskočilo generaci a teď ho má Rafe, nejstarší syn. Jedním pohledem vás prosvítí jako rentgenem a odhalí vaše nejzranitelnější místa, vaše nejcitlivější tajemství.

Rafe si mě nevšímá a otevře jednu z těch svých pitomých knížek o jihoafrické historii. Většina lidí, co relaxují v nižších pásmech autistického spektra, prý má nějakou svou posedlost. U Rafea je to dějepis Jižní Afriky. Má knihovnu plnou knih, do kterých pořád civí, jako by se snažil najít nějaký vzorec v krvi nasáklé tapiserii odkazu naší koloniální minulosti. Je fakt divnej. Jako by nestačilo, že mi jeho pokřivená mysl otravuje život, když jsem vzhůru, teď mi jeho divná posedlost volskými spřeženími a Búry ještě leze do snů.

Obrátí se ke mně, otevře knihu na dvoustránkové ilustraci nějaké dávno zapomenuté bitvy Búrů s Angličany a tvrdošijně do ní píchá prstem, jako by učil opici číst. Je to, jako když zamáváte kojencem před pitbullem. Nemůžu si pomoci. Ta temná vlna se přese mě převalí. Zavyju vzteky, zvednu se z podlahy a skočím Rafeovi na záda, nasadím mu kravatu a povalím ho na zem.

Ze zkušenosti vím, že mám jen pár vteřin na to, abych ho co nejvíc zvalchoval, než nás matka přijde roztrhnout. Vyju a syčím vzteky, mlátím ho pěstma do ledvin a on se zuřivě brání. Není to dost, ale aspoň něco. Na schodech zadupou matčiny kroky. Pustíme se a já dobromyslně poplácám Rafea po zádech.

„Práli jsme se jen tak ze srandy, mami,“ řeknu, když vejde do obýváku.

„Baxtere, co to s tebou sakra je?“ zeptá se a pohledem jako břitva mi krájí obličej na plátky. Zjevně se nenechala oblafnout starým trikem, že se pereme jen ze srandy.

„To oko...“ vyhrknu.

„Prokrista, je ti šestnáct,“ řekne. „Dovolovat si na Rafea, to dělá hodný bratr?“

Je to řečnická otázka, ale stejně si neodpustím, abych jí nevytknul mylnou domněnku, že chci být hodný bratr. Zapůsobí to stejně, jako byste hráli „Number of the Beast“ od Iron Maiden v nedělní škole.

Jádro problému je v tom, že Rafe je opožděný a chodí do zvláštní školy, a proto je osvobozen od nudných povinností, jako je myšlení a zodpovědnost za své činy.

„Nedovoloval jsem si...“ spustím.

„Nemůže si pomoci,“ stroze zašeptá.

Je to na betla a já vím, kdy to položit. Budeme se s matkou muset shodnout, že ohledně Rafeových kognitivních schopností se neshodneme. Ona si myslí, že Rafe je superdebilek, co si vůbec neuvědomuje podráždění, které na mě směřuje jako laserový paprsek. Já to vidím jinak. Může si pomoci. Jenomže jediný smysl jeho existence na téhle zemi je dohánět mě k šílenství.

„Omluvu. Šup,“ říká matka a povytáhne své tenké obočí.

Oba zamumláme „promiň“ a lekle si podáme ruku. Otočím se, seberu svou tašku a vyjdu ven do deště. Matčinu nabídku deštníku ignoruju.

Plahočím se slejvákem. Není to fér. Rafe je prokletí mého života. Skoro nemluví, a když, tak pořád jen o búrských generálech, anglických koncentračních táborech a sanské mytologii. (Pokud to můžu posoudit, jejich myto-

logie se drží zlatého pravidla náboženské praxe v tom, že je naprosto šílená. Kudlančí bůh se zamiloval do antilopy a pak stvořil Měsíc a hromadu divných oblud, protože je přece bůh, co umí měnit podoby, tak coby ne? To je přece naprosto normální.) Přál bych si, aby ho rodiče prostě nacpali práškama. Ale život není fér. Je to jako oslava dětských narozenin, kdy máma zašvindluje hru s dárkama, aby vyhrálo její oblíbené dítě.

Pamatuju si, jak to funguje. Vyhrávají blondaté dětičky s andělskými tvářičkami a myšlením jako internet přes telefonní linku (zzrrgggkkkkk ííííí zrggk-kkk). Jako dítě jsem byl na stovkách oslav a nikdy jsem nevyhrál. Je to statisticky nepravděpodobné a jenom to poukazuje na fakt, že žádná z těch matek mě neměla v lásce.

Protože jsem byl jedno z těch dětí, které ostatní rozbřečí. Je to dar od přírody, který jsem prostě musel uplatňovat. Ale jestli matky mají něco rády, tak je to Josh Groban a děcka, co neřvou, a jelikož Josh vydává novou desku jen jednou za pár let, matky se většinou soustředí na to, aby děcka neřvaly.

Obloha je šedivá skoro jako plíce kuřáka, který vytáhne dvě krabky denně. Dostanu z toho chuť na cigáro. Odbočím z rušné hlavní ulice a jdu do podchodu u nádraží, olezlé utajené jeskyně, kde se scházíme s mou holkou Esmé a vyměňujeme si kouř a sliny, než začne škola.

Podchod se vine pod tratí jako špinavé katakomby, změť graffiti jako pestrobarevné kosti draků pohřbených ve zdech. Zacloním cigaretu dlaněmi, zapálím si, opřu se o stěnu a dívám se, jak se kouř kroutí a svíjí jako dvě zápasící obří bytosti. Očima bloudím po protější stěně a sleduju čmáranice a tagy, které tam zanechala školou povinná populace, která tunelem denně prochází.

Rozeznávám Čichačův tag, stylizovanou plechovku spreje a vedle ní načmárané zářivě modré „Č“. Některé jeho věci podél trati jsou vlastně docela krásné, takovým ujetým, halucinačním způsobem. Kámoši se s writerama jen proto, že mu poskytují stálý přísun aerosolu, ale vlastně mu to docela jde.

Vedle kresby přeškrtnutýho ptáka je tlustým černým fixem napsáno „Kuřba od Tammy Laubscherový stojí za prd“. Podle všeho, co jsem slyšel, je to tvrzení naprosto přesné; její křivé zuby jí nějak kazí orálistickou kariéru. Vedle toho stojí červenou barvou „Jestli si chceš užít, zavolej slečně Jonesové. 076 924 8724“. Naše učitelka zeměpisu si to evidentně rozházela s nějakým writerem. Můžu potvrdit, že to je opravdu její číslo.

Mou pozornost zaujme malá barevná věc. Naběhlé rudé oko, ze kterého jako hnis kape žlutá barva. Pod ním jsou naškrábaná čtyři děsivá slova: „Baxter Zevcenko je vrah.“ Po zádech mi přeběhne mráz. Doprdle. Kyle musel někomu říct o mých snech. Zachovávaní mlčenlivosti mezi nejlepšími kámošema se už asi nenosí.

Pořád si jasně pamatuju včerejší výlet do chaotického, nesmyslného světa mých snů. V lese to vonělo tmavým, vlhkým mechem a borovice se kývaly ve větru jako kněží nějakého starobylého, zapomenutého náboženství. Nad hlavou mi visel měsíc jako zlověstný stříbrný srp a všude bylo ticho.

Jel jsem na svém BMX, švihal si to kupředu a poslouchal, jak pneumatiky chřestí po borovicovém jehličí. A pak jsem ji před sebou uviděl. Obrovská kudlanka se smaragdovými zády se elegantně, opile kývala ve větru, jako by cvičila taiči. Sklonila svou obrovitou hlavu ve tvaru obrácené pyramidy, její průsvitná, třpytivá křídla se roztáhla,

když začala tančit, komická a strašná zároveň. Otočila hlavu a dívala se na mě vševědoucím okem, ale byla děsivá jako Sauron se zánětem spojivek. Do mozku mi z toho oka kapala krev a oheň. Snažil jsem se uniknout, ale to oko se mi vpálilo do čela.

Potom jsem viděl už jenom povozy hořící do noci a masakrované lidi. Tyhle sny vždycky končí tím, jak masakrujou lidi. Jako by můj spící mozek byl pořád na History Channel. Kdyby všechny ty historické rekonstrukce režíroval Quentin Tarantino.

„Ahoj.“ Důvěrně známý chraplák mě vytrhne ze snových vzpomínek. Esmé zvolna projde podchodem a opře se o zeď vedle mě. Má rozčuchané krátké tmavé vlasy a jeden dlouhý pramen splývá přes vysedlou lícní kost jejího rošťáckého obličejce. Zelené oči má obtažené tmavými stíny, které ji donutí smýt, hned jak vkročí do školy. Voní kouřem a jasmínovým parfémem.

Vytáhne cigaretu z krabičky, kterou držím v ruce, a nakloní se ke mně, abych jí připálil. Vlasy jí spadnou do tváře a já vzdoruju pokušení je odhrnout. Kombinace světla v podchodu, její vůně a její blízkosti se mnou dělá věci. Čas se smrští do jediného bodu. Mám divný pocit v hrudníku a nedokážu přemýšlet.

„Někdo zavraždil Jody Fullerovou,“ řekne věcně. „Na hoře.“

„Doprdele,“ řeknu. Chlad se vrátí, klouže mi krkem jako zkažená ústřice. Jody Fullerová byla o rok starší než já, ale jednou jsem se s ní líbal. Pamatuju si, že chutnala po mléku a mátě.

„Je to divný,“ říká Esmé. „Jak jsem tu krávu nesnášela, tak teď mi najednou schází.“

„No jo,“ řeknu.

Potichu kouříme, pak cvrnkne vajgl do kanálu, odlepi se od zdi, nakloní se ke mně a mázne mi vlhkou pusou na rty.

„Najdi si mě pak online,“ řekne a odchází, světlo proudící vchodem rámuje její postavu jako ikonu. Chvilí zůstanu ve ztichlém podchodu. Ten polibek vymazal už skoro zkažený den z paměti. Rychle dokouřím zbytek cigarety, seberu se a vyjdu do deště. Zbytek cesty je mizernej. Než dorazím ke staré železné bráně školy, mám mokro v ponožkách.

Naštěstí jsem prozíravě zabalil obsah batohu do igelitky. Kromě svačiny a učebnic tam mám čtyřstránkový manifest, který může změnit všechno. Když teda dřív nepropukne peklo. Zastavím se před bránou Westridge a oťru si kapky deště z brýlí.

Westridge je impozantní žulová budova, která ze svých ocelových čelistí vyplivla do Kapského Města generace měšťáků. Jako všechny prominentní střední školy na luxusních jižních předměstích máme školní areál plný zeleně, sofistikované počítačové učebny, které byly zastaralé, už když je zařizovali, debatní kroužek, ragbyové mužstvo v lize, gangy, drogy, bulimii, deprese a šikanu.

Je to ekosystém; mikrokosmos politických, ekonomických a vojenských sil, které utvářejí svět. Někdo má na střední škole starost, aby byl oblíbený nebo aby měl dobré známky. Mně dělá starost, aby se nerozsypala křehká dohoda mezi gangy, která drží Westridge pohromadě. Každému, co jeho jest, jak říká můj táta.

Rychle projdu bránou, ale pak zpomalím, když vepředu zahlédnu Mikeyho Markowitze, banánovej maják trapáctví v jasně žluté pláštěnce.

Na základce byl Mikey můj nejlepší kamarád. Byl přemýšlivěj, hodnej a záleželo mu na mně. Když jsme přišli

na střední, začal jsem naše přátelství přehodnocovat. Začalo být jasné, že frajeři na střední, nebo aspoň ti, co vypadali, jako by jim rodiče vstříkli růstový hormon a pak z nich vymlátili radost koženým páskem, cítí slabost, která z Mikeyho táhla na sto honů. Oplácanej, růžovoučkej, blondatej uzlíček nemohoucnosti, co jako hovno přitahuje velký, dyslektický mouchy kroužící po škole. Takže jsem si to spočítal.

Když lezete na horu a ten pod vámi spadne a začne vás stahovat dolů do rozevřené ledové propasti, co uděláte? Odříznete se od něj. Střední škola je rozevřená ledová propast a já jsem musel přeríznout lano, které Mikeyho se mnou spojovalo. Ale stejně mě pořád hryže svědomí, když ho vidím, jak o přestávce na oběd sedí sám a zasmušile civí na svůj chleba se sýrem. Zpomalím, abych dal Mikeymu náskok. Nemá smysl hrabat se v minulosti.

Mikey zmizí v dešti a já rychle přejedu očima hloučky mládeže v modrých školních sakách, které se ulejují v rozích. Studené, podezřívavé oči mě sledují přes Plac – tak říkáme vyasfaltovanému prostranství, které se táhne od cihlové školní haly k domku správce na hraně dolního hřiště.

Na Place se odehrávají všechny důležité události v politickém životě Westridge. A tohle pondělní ráno se odehrávají důležité věci. Je zvláštní, že dospělí to necítí. Ty siločáry plné třaskavé energie, které pruží nad dvorem. Je skoro dojemné sledovat, jak se rodičovští roboti usmívají a vysazují dětičky do zpěněného oceánu chaosu a zuřivosti, v blažené nevědomosti a trochu sjetí drahým italským espressem.

Šinu si to ke skupince dalších členů Pavouka v našem obvyklém rohu a přidám se ke své partě, ke své ochranné bublině v džungli středoškolského života.

„Co novýho, Baxi?“ zavrčí Zikhona a přátelsky do mě ducne ramenem, až mě málem povalí.

„Doufám, že touha po našem produktu,“ ušklíbnu se.

„Ámen, brácho,“ zasípá Čichač.

„Nějaký novinky?“ zeptám se.

„Gangy si pořád jdou po krku,“ řekne Kyle.

„Ještě neviděli můj plán,“ poznamenám se samolibým úsměvem. O to jde. Můj plán. Důmyslný projekt budoucnosti Westridge.

Pavouk se od ostatních školních partiček liší. Ve škole, stejně jako ve vězení, když se s někým nespojíte, jste snadná kořist. I když není moc velké nebezpečí, že vás někdo ošuká do řiti (pokud nejedete na ragbyové soustředění), není radno nemít partu, která vám kryje záda. Pavouk se vyvinul z prvotního bahna Placu. Jsme nová forma života, která nepřežívá díky síle, ale díky obratnosti.

Jsme malá, avšak úspěšná firma. Našli jsme se pomocí radaru, který svádí dohromady exoty, co vyčnívají z davu. Jsem tu já se svou vrozenou oční vadou a brejlema. Je tu Kyle, děsně chytrej kluk. Je tu Čichač, kterej našel smysl života na dně plechovky barvy, a Zikhona, udělaná jako zápasník sumo. Když jsme se našli, jako by do sebe zapadly kousky skládačky.

„Myslíš, že to vyjde?“ nervózně se zeptá Čichač.

„Musí,“ řekne Kyle. „Nebo jsme vážně v prdeli.“

„Vždycky můžeme zabít Anwara,“ ušklíbne se Zikhona. „A svést to na Zabijáka z hory.“ Odolám pokušení vyprávět jí svoje sny, ve kterých je Anwar jen jedna z politováníhodných dušiček, co s řevem umírají.

„Usekneš chiméře jednu hlavu a místo ní vyroste jiná,“ řekne Kyle.

„Nejsme gang,“ namítnu. „Jsme korporace.“

Pravda je, že náš úspěch závisí na tom, že zůstáváme neutrální mezi dvěma silovými osami – dvěma gangy, které kontrolují Westridge. Školu ovládá moloch Přátel dobré zábavy, které vede samozvaný polní velitel Anwar Davids. Jsou nebezpeční, organizovaní a jsou to hlavní dodavatelé drog. Jejich styl managementu je trochu jako třetí říše – velkej, krutej a vyžaduje od svých členů naprostou oddanost.

Dalším bojovým psem v aréně je Forma, kterou vede Denton de Jaager. Jedou v byznysu se zfalšovanými potvrzeními od doktorů, omluvenkami od rodičů a ukradenými výsledky testů. Jsou spíš jako al-Kajda – zesíťovaná guerillová bojůvka, která splývá s ostatní školní populací.

Problém je, že pro obojí není na Place dost místa. Během posledního roku se napětí vystupňovalo a teď si jdou po krku, a to jediné, co mezi nimi stojí, je Pavouk. Protože nože jsou levné a dostupné, nosí je oba gangy. Víím, že Anwar má taky přístup ke zbraním, a říkám si, jak dlouho bude trvat, než bude mít ve Westridge premiéru palba z projíždějícího auta. Podle Kylea je střední škola hra s nulovým součtem. Je to jako *Highlander*, nakonec může zůstat jen jeden (v tomhle případě gang, ne nesmrtelné individuum s mečem a legračním hárem).

Ale mě neznepokojuje kuchání studentů. Máme jedinečnou obchodní nabídku, skvělý demokratický produkt, který je spolu s fotballem nejoblíbenějším diváckým sportem. Jo, mluvím o pornu.

Řekli byste, že v digitální době je prodejce pornografie stejně zastaralý jako odrbaný starý týpek v batikovaných hadrech, který prodává desky na blešáku. Ale stejně jako u toho hipísáka, i v našem šílenství je metoda. Neprodáváme produkt. Prodáváme zážitek.

starý chlap, který se mnou provádí všemožné testy: testy inteligence, testy empatie, testy, jestli jsem psychouš, dokonce i pošahané testy, které vypadají, jako by mě zkoušel na mimosmyslové vnímání. Pokud můžu posoudit, rodiče vyhazují spoustu peněz za společností schvalované čarodějnictví, kterým je psychiatrická profese.

„Říká, že moje psychika se tak vypořádává se stresem.“

„Možná bys to měl brát s klidem,“ řekne Kyle.

„Jasně, budu to brát s klidem. Jak by se ti líbilo, kdyby tě vyloučili ze školy a neměls žádnéj jinej zdroj peněz než kapesný od rodičů?“

„To by mě dost sralo,“ zašklebí se.

„Tak mi neříkej, abych to bral s klidem,“ odseknu.

Svezeme se na sedadla v hale a díváme se, jak vcházejí hoši z Formy a usazují se na svoje místa vlevo vzadu. Forma je jako zosobnění zděděných výsad. Nosí se jako zazobaní padouchové z bondovek a přemýšlejí zrovna tak. Nejde jim o peníze jako Přátelům dobré zábavy. Jde jim o požitek z toho, že zmlátí kohokoli, kdo má tu drzost se jim postavit.

Přátelé dobré zábavy, neboli PDZ, jak se jim obecně říká, se usadí vzadu napravo. Kdybyste vydestilovali všechnu krutost, všechny kypící hormony, všechny blbé nápady a bezdůvodnou aroganci dospívání do jednoho obscénního organismu, to by byli PDZ. Jejich odrbanost daleko překonává prostou apatickou nedbalost nás ostatních. Honosí se svou zanedbaností; utržené knoflíky, prodřené límce a manžety, okopané boty plné děr, to všechno okatě hlásá jejich příslušnost. My ostatní sedíme uprostřed a snažíme se přijít na to, jaká je situace mezi gangy. Uzavřeli příměří? Zvítězí zdravý rozum? Usměje se na Pavouka mír, dobrá vůle a masivní marže byznysu s pornem?

Anwar Davids, v umělém osvětlení mu z nepravidelného krátkého sestřihu místy prosvítá kůže, se otočí a usměje se. Škola zatají dech. Pomalu zvedne ruku, roztáhne úsměv, přeje si palcem přes hrdlo a ukáže na mohutnou postavu Dentona de Jaagera.

Denton natáhne svou buclatou tlapu před sebe, lhostejně si prohlíží nehty, opře se a zívne. Davem projede záchvěv poznání. Aspoň všichni vědí, co se děje.

Napětí opadne, když ředitel školy, Fousáč, přistoupí k řečnickému pultíku. Zvednutou rukou požádá o ticho, i když nikdo nemluví. Pohladí si prošedivělý plnovous a začne mluvit.

„Vítejte zpátky po, ááá, doufám, hmmm, stimulujícím víkendů.“ Ozve se hihňání. Soudě podle skelných očí zírajících tupě před sebe to spíš vypadá na víkend se stimulanty z nabídky PDZ.

„Ááá, nerad tím začínám, hmmm, ale policie mě informovala, že na hoře se našlo další tělo.“ Kolektivní lapání po dechu. „Požádali jsme, ehmmm, představitele policie, aby k vám, hmmm, dnes promluvil.“

Proplešatělý mužik s impozantním knírem a ohavným fialovým sakem nakráčí na pódium a posune si zrcadlové lenonky na čelo.

„Dobré ráno. Jmenuji se Beeld a pracuji jako kriminalista na případu Zabijáka z hory. Víím, že je to pro všechny trauma, ale je důležité si uvědomit, že na světě víc lidí zabije padající kokosový ořech a defektní toustovače než sérioví vrazi s nožem v ruce.“ Usměje se na nás, to nás má uklidnit. „Samozřejmě musíme přijmout nezbytná opatření a informovanost je hlavní zbraní v boji proti zločinu.“

Víme, že oběť buď vraha znala, nebo se vrah dobře vyzná ve svém řemesle. Podřízl jí hrdlo nějakým zubatým

ostřím a pak jí na čelo vyřezal krvavé oko. Jak možná již víte, oko je vizitkou takzvaného ‚Zabijáka z hory‘, sériového vraha, který má na svědomí smrt dvanácti lidí v oblasti Kapského Města.

Vševidoucí oko má zvláštní okultní význam,“ pokračuje Beeld. „Představuje duchovní zrak a transcendentální vizi. To, že se z něj stala vrahova vizitka, znamená, že by mohlo jít o dílo nějakého kultu nebo jedince se zájmem o okultní tradici. Sérioví vrazi obecně projevují nedostatek empatie a komplex nadřazenosti, často s megalomanskými bludy. Mají patologickou potřebu kontroly. A vražda je ovšem krajní forma kontroly. Pokud jste viděli cokoli podezřelého, okamžitě to prosím nahlaste na místní policejní stanici.“

„Slyšel jsem, že to byla Jody Fullerová,“ zašeptal Kyle.

„Jo, Esmé mi to říkala,“ odpovím polohlasně.

„Dobře, že ses s ní nikdy nedal dohromady.“

„Asi jo.“ Při myšlence, že je Jody mrtvá, mě znovu zamrazí. Začne mi bušit v čele a musím se nutit, abych zase nemyslel na ty zatracené sny. Přisahám, že najdu toho hajzla, kterej se rozhodl dát moje jméno na svůj uměleckej kousek na zdi, a že mi za to zaplatí.

„Byla nafoukaná,“ zašeptám.

Kyle se na mě divně podívá. „Jo, ale nezasloužila si umřít.“

Pokrčím rameny. Život není fér.

Shromáždění je u konce, tlačíme se ze školní haly na žulové nádvoří, které představuje srdce stopadesátileté koloniální historie naší školy. Škola se rozrostla o mnoho vrstev betonu a laminátu, ale její geny leží v jejím žulovém středu. Hip, hip, hurá a do toho, hoši!

„Ahoj Baxtere,“ pozdraví Courtney Adamsová s koketním úsměvem.

Nevšímám si jí. Patří k PDZ, je to nehrající postava, pěšák, který je zaujatý bezduchým sociálním programováním a stojí daleko od mocenských center Placu. Lidi jako ona můžete používat, když se chcete do něčeho zamíchat, můžete je využívat a manipulovat s nimi, ale nikdy jim nesmíte věřit nebo je brát vážně při strategickém plánování.

Dojdu Ricketa Hendriese a dám mu do ruky flešku plnou lesbickýho porna s Asiatkama. Zakření se a ukáže mi zdvižený palec. Taky se zakřením a vdechnu nasládlou vůni potu, fixů na tabuli a strachu. Vůni střední školy.

Je to jako šachy. Sportovní bouchači, Ricket a jeho parta kromaňonců navoněných levným deodorantem jsou jezdcí. Nemůžete s nimi manipulovat přímo, protože jsou přesvědčení, že jejich nadřazená svalovina znamená, že mají všechno pod kontrolou. Ale vždycky s nimi můžete posunovat do strany, v tupém úhlu, takže mají dojem, že se hýbou sami od sebe.

Věže jsou udělaný agresivní samotáři jako Josh Southfield. Jeho táta sedí v base za nějaké finanční machinace, Josh má příšerný akné a učení mu nejde, takže nemá moc co ztratit. Hýbat s ním je lehké jako telekineze.

A já? Netoužím po tom, abych se stál králem. To je stejné jako být dobře placený pěšák. Já jsem střelec, vezír. Stojím v zákulisí a tahám za nitky. Když naplno využiju svůj potenciál, jsem nejsilnější figura na šachovnici.

Protlačíme se kolem PDZ na dílny. Pan Olly, náš kníratý učitel práce s kovem, vypadá jako jeden z těch tajných policistů, kteří od Komise pravdy a usmíření dostali amnestii za zvěrstva, co napáchali během apartheidu. Většina třídního stáda se řídí pokyny, které Olly napíše na tabuli, jazyky mají vyplazené, jako by právě dostali na jatkách ránu do hlavy omračovací pistolí a ještě si neuvědo-

mili, že něco nehraje. Počkám, a když Olly nedává pozor, odkráčím k lavici v poslední řadě.

„Generále,“ řeknu klukovi, jehož nadměrná hlava je následkem dětské elefantiázy. Podívá se na mě chladnými šedými očima. Toby September, z něhož si už od dětství neúprosně utahovali, usměrnil svůj vztek do stoupání po společenském žebříčku a je teď generálem Přátel dobré zábavy, druhý hned po samotném Anwarovi.

„Zevcenko,“ vychutnává si moje jméno.

„Potřebuju audienci u náčelníka,“ řeknu. Přerostlá hlava přemýšlivě kývne, ale když promluví, jeho hlas je jako kyselina.

„Kolem oběda v Centrále,“ řekne. „Ale neradil bych ti provést cokoli, co by ho mohlo naštvat.“

Usměju se. Je to skrytá hrozba, ale já jsem pro takové manévry zrozený. Kývnu na znamení díků a vrátím se do své lavice. Prvního cíle bylo dosaženo.

Případ: Baxter Ivan Zevcenko
dr. Kobus Basson

Baxter Zevcenko je šestnáctiletý bílý mladík, bydlíštěm v Kapském Městě. Na první konzultaci Baxter přišel mírně neupravený, měl na sobě mikinu s kapucí a džíny.

Zpočátku byl vzdorovitý, ale následující schůzky mu umožnily poněkud se uvolnit a poskytly mu možnost mluvit o svém životě.

Rozeznávám dvě zcela odlišné části jeho osobnosti, zdá se však, že Baxter si jich zatím není vědom. Jedna část vykazuje silné korelace s temnou triádou osobnostních rysů, s prvky narcismu, machiavellismu a psychopatie.

Se zálibou popisuje své manipulativní chování, je hrdý na svou schopnost lhát, nedokáže reagovat na normální emoční stimuly a zveličuje své postavení ve společnosti.

Některé z jeho příběhů se točí kolem toho, že je vůdcem zvláštní skupiny, takzvaného „Pavouka“. Je to zajímavá volba jména s ohledem na implikace „sítě“, kterou Baxter sám vytváří. Jeho přátelé se z jeho popisu jeví jako epizodní postavy v celkovém příběhu jeho života, což dále zdůrazňuje jeho potřebu grandiozity a dominance. Nepřekvapilo by mě, kdybych se dozvěděl, že tito „přátelé“ buďto neexistují, nebo hrají podstatně jinou roli, než jim Baxter připisuje.

Druhá, slabší složka vykazuje potenciál péče o druhé. Například když popisuje svého dědečka,

projevuje lásku a úctu, která v jeho ostatních vztazích chybí.

Zdá se, že tyto dvě složky jsou ve vzájemném rozporu, soupeří o kontrolu nad jeho psychikou, což ústí v neklidné sny, vzorec maladaptivního myšlení a manipulativního chování, a to má podle mého názoru dopad na Baxterovo zdraví a vztahy.

Skrývá se v něm zuřivost, kterou popisuje jako „temnou vlnu“, a jeho nepřátelství vůči bratrovi je velmi znepokojivé. Kromě rvaček s bratrem neprojevuje žádné sklony k násilí, ale jeho schopnost klamat a maskovat svou skutečnou osobnost nelze podceňovat.

2

Tlak v lebce

„Skoč, skoč, skoč.“ Tiché skandování ze třídy sílí. Slečna Hunterová, naše matikářka, stojí u okna a chvěje se, rozčuchané blond vlasy ve větru.

Hecovat milou a bezbrannou učitelku – vystresovanou pomyšlením, že o její hodinu nestojíme, a dohnanou k hysterii neustálým zlomyslným zpochybňováním její autority –, aby skočila z druhého patra, je špatné. Ale je to taky zábava. Slečna Hunterová patří k těm učitelkám, co nevydrží. Věří v naši vrozenou dobrotu. To je její první chyba.

Autorita. Učitelé vědí, že jí teď mají míň. Vědí, že věci jsou teď složitější a nebezpečnější, že studentstvo je zasířovaná entita, propojené vědomí, mnohobuněčný organismus odhodlaný je zničit. Učitelé v davu hledají jedince, na něž by mohli svést vinu za špatné chování, ale my jsme beztvářná masa, absorbujeme tresty a rozptylujeme je mezi sebou.

Letos se už nervově zhroutili dva učitelé. Pan Henri utekl s křikem ze třídy, konečně se složil, když uviděl na

katedře vyryté poznámky o své manželce. Slečna Franková se prostě už nevrátila, potom co *tanta* její fotka přistála na internetu. Byla hnusná i na pavoučí poměry. Kdyby mi dávala lepší známky, možná se tomu mohla vyhnout.

Slečna Hunterová se otočí ke třídě. „Dělám to pro vás,“ řekne a zdá se, jako by se dívala přímo na mě. Jasně, slečno Hunterová. Děláte to pro nás, a ne proto, že jste se trochu moc často dívala *Společnost mrtvých básníků* a *Nebezpečné myšlenky*. Dejte mi připojení na internet a YouTube a zmáknou matematické osnovy za týden. Pravda je, slečno Hunterová, že jste překonaná, a je ubohý, že to nevidíte.

Ale stejně, matematika je první hodina, kdy se celý Pavouk sejde pohromadě, a je čas dát se opravdu do práce. Slečna Hunterová se na mě významně podívá a pak s brekem uteče ze třídy.

„Je do tebe udělaná, to je jasný, Baxi,“ zamumlá Kyle.

Nevšímám si ho. „Takže nejdřív trochu feedbacku, než budeme probírat strategii,“ řeknu.

„Statistika ukazuje trend porna s obludama,“ řekne Kyle a položí telefon na lavici. Nakloníme se nad displej, kde jsou grafy prodeje za minulý měsíc. „Budeme muset udělat víc kopií *Tokološich výstřiků*.“

Porno s obludama je zvláštní nový přírůstek v pornokánonu. Chlapi a holky, co si to rozdávají v převlečení za nadpřirozené bytosti, uhranuli vyšinitou představitivostí studentstva a my máme v plánu potenciál tohoto trendu naplno využít. Prodej ženou konspirační teorie, které obíhají na internetových fórech, že ti vlkodlaci, zombiové a další humanoidní obludy, které si to rozdávají s lidmi, jsou skutečné. Dokazuje to, že lidi uvěří čemukoli, když jim to pomůže se udělat.